

O ZPĀ•VĀ•NĀ• PĀ~I PRĀ•CI A RADOSTI ZE Ā½IVOTA VĀ®BEC

PondĀ•lĀ-, 11 Ā•ervenec 2022

UvĀ›domil jsem si to nedĀ›ivno, kdyĀ¾ jsem vyhledĀ›val starĀ© rodinnĀ© fotografie, o jejichĀ¾ zkopĀ-rovĀ›nĀ- mne poĀ¾Ā›d sestra. Na jednĀ© z nich byl mĀ›j otec kamenosochaĀ™ s velkĀ½m pemrlĀ-kem v ruce u jakĀ©hosi velikĀ©ho bloku kamene a tĀ© starĀ©, nekvalitnĀ- momentky bylo zĀ™ejmĀ©, Ā¾e si zpĀ-vĀ›j. No, nenĀ- divu: zpĀ-val si pĀ™mi prĀ›jci skoro poĀ™Ā›d. A napadlo, Ā¾e uĀ¾ je to zatracenĀ› dlouho, neuvĀ›Ā™itelnĀ› dlouho, co jsem naposledy slyĀ›jel nĀ›koho si pĀ™mi prĀ›jci zpĀ-va

Ā©ert vĀ-, Ā•Ā-m to je. MoĀ¾nĀ›j uĀ¾ nĀ›s je na svĀ›tĀ› tolik a jsme tak nahuĀ›tĀ›ni, Ā¾e nĀ›m k hlasitĀ©mu zpĀ›vu jaksi chybĀ- prostor. MoĀ¾nĀ›j je to tĀ-m, Ā¾e spousta novĀ½ch povolĀ›nĀ- ty oblasti mozku, kterĀ© by rĀ›dy zpĀ-valy, prostĀ› zamĀ›stnĀ›vĀ›j nĀ›Ā-m jinĀ½m. MoĀ¾nĀ›j je to tĀ-m, Ā¾e se prostĀ› jen stydĀ-me. Ale nejspĀ-Ā›je je to asi tĀ-m, Ā¾e uĀ¾ nĀ›m chybĀ- takovĀ›j ta prostĀ›j, Ā¾ivoĀ›Ā›nĀ›j, bezbĀ™ehĀ›j radost z prĀ›jce. Radost z prĀ›jce, kterou od zaĀ•Ā›tku do konce dĀ›lĀ›me sami, za kterou jsme zcela zodpovĀ›dni, kterĀ›j nĀ›m nĀ›jdhernĀ› vznikĀ›j pod rukama, kterĀ›j nĀ›js kaĀ¾dĀ½m okamĀ¾ikem vĀ-c a vĀ-c tĀ›Ā› - a takovĀ©to prĀ›jce je holt v tomto superspecializovanĀ©m a superpolotovarovĀ©m a superpĀ™etchnizovanĀ©m svĀ›tĀ› Ā•Ā-m dĀ›l tĀ-m mĀ-Ā^ a mĀ-Ā^.

MĀ›j otec to mĀ›l jeĀ›tĀ› snadnĀ©: sĀ›m ve velkĀ© dĀ›lnĀ› s docela pĀ›knou akustikou, sĀ›m s kusem kamene, sĀ›m s vĀ½hnĀ-, na kterĀ© si pĀ™ekovĀ›val dĀ›lĀ›ta, sĀ›m s bruskou, sĀ›m pĀ™i mĀ-chĀ›nĀ- smĀ›sĀ- na umĀ›lĀ½ kĀ›men (pardon: kunstĀ›tajn). Ale stejnĀ› jsem pĀ™esvĀ›dĀ•en, Ā¾e si nezpĀ-val, aby mu nebylo smutno. To jaksi vĀ-m. ZpĀ-val si prostĀ› proto, Ā¾e tu prĀ›jci miloval, mĀ›l z nĀ- trvalou radost a jako kaĀ¾dĀ½ sprĀ›vnĀ½ zamilovanĀ½ svĀ© city prostĀ› vyzpĀ-vĀ›val.

Hlas mĀ›l sice poloprofesionĀ›lnĀ-, ovĀ›jem ten repertoĀ›r! Ā lo o neuvĀ›Ā™itelnou smĀ›sku opernĀ-ch a operetnĀ-ch Ā›riĀ-, pĀ™edvĀ›leĀ•nĀ½ch Ā›lĀ›grĀ- typu "Je tenkĀ›j jako sirka a v baru je kasĀ-rka..." Ā•i "JĀ›j mĀ›m devĀ›t kanĀ›rĀ-, kanĀ›rĀ-, kanĀ›rĀ-, ti mnĀ› nejdou do pĀ›ru a ne a ne a ne..." a nejposlednĀ›jĀ›ch hitĀ- zachycenĀ½ch z rozhlasu, Karla Gotta nevyjĀ-maje.

A nebyl, pochopitelnĀ› sĀ›m. KdyĀ¾ nĀ›m kupĀ™Ā-kladu maloval mistr malĀ-Ā™skĀ½ BartoĀ›j dĀ-m, stĀ›l na Ā›taflĀ-ch, s Ā•epicĀ- sloĀ¾enou z novin na hlavĀ› a ohĀ›nĀ›l se Ā›tĀ›tkou do rytmu bujarĀ©ho zpĀ›vu. Ba s tovaryĀ›jem si i na duetko troufli! A zrovna tak automechanici v dĀ›lnĀ›, kam jsme jezdili kaĀ¾dou chvĀ-li s podivuhodnĀ½mi pĀ™edvĀ›leĀ•nĀ½mi auty - vraky dnes uĀ¾ dĀ›ivno zapomenutĀ½ch znaĀ•ek.

JĀ›j otcí ten hlas vĀ¾dycky zĀ›vidĀ›l - a taky tu jeho bezprostĀ™ednost. OvĀ›jem lĀ©ty jsem na to i bez zpĀ›vnĀ©ho hlasu pĀ™iĀ›jel: nezpĀ-vĀ›m si, ale pobrukuji. A to dle prostĀ™edĀ- zcela nahlas, sotto voce, Ā°plnĀ› potichu, aĀ¾ zcela neslyĀ›nĀ›, neboĀ¥ jen v duchu. A protoĀ¾ jsem Ā•lovĀ›k ryze optimistickĀ½, pĀ™Ā-padnĀ© hrozĀ-cĀ- nenĀ›lady kanalizují vĀ½bĀ›rem repertoĀ›ru: co jĀ›j si zabroukal trauermarschĀ-, co protestsongĀ- a nejĀ•ernĀ›jĀ›ch blues pĀ™i rĀ- znĀ½ch politickĀ½ch, ba i vĀ›dnĀ-ch jednĀ›nĀ-ch!

Ale to jsou dnes uĀ¾ vĀ½jimky: vĀ›tĀ›jinou si totiĀ¾ (nĀ›kdy nahlas, nĀ›kdy neslyĀ›nĀ›) pobrukuji svoje oblĀ-benĀ© melodie ("Take your coat and take your hat, leave your worries on the doorstep, just direct your feet, on the sunny side of the street..." je tĀ©mĀ›Ā™ mojĀ- hymnou) a je mi nĀ›jdhernĀ›, volnĀ›, prostĀ› do zpĀ›vu...

A teĀ• si vlastnĀ› uvĀ›domuji, Ā¾e to s tĀ-m dneĀ›nĀ-m vymizenĀ-m zpĀ›vu vĀ-bec nemusĀ- bĀ½t tak zĀ©, jak jsem

přátelství dává na zážitku. Záměrem to vztáhnout lidem - prostě dává stejné jako já.

A pokud ne, mají nejvyšší
čas zážitků: radosti ze života totiž není nikdy dost!

Miroslav
Macek

29.
11. 2007